

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Η σχέση της με τον άραιο κόμητα τού Έσσεξ. Μια παράξενη και κίνιματική βασιλισσα. Η έργατική της Έλιοσάβετ. Ο χαρακτήρ της και η μεγάλη μέγρωσί της. Οι είνοςόμενοι της. Η γκίζης τού κόμητας τού Έσσεξ. Η άπειχη της επανάστασώς του. Η κατάδικη του εις θάνατον. Έπάνω στέ ικρίωμα. Πώς πέθανε ηρώικα ο άραιο κόμητ, κτλ. κτλ.

ΠΕΙΡΟΙ Ιστορικοί έχουν γράφει γιά την περίφημη βασίλισσα της Άγγλιας, Έλιοσάβετ, και γιά την πολιτάσχη ζωή της. Κανέναν όμως δεν ξεκαθάρισε άόμιη τού μυστήριου τού έρωτός της με τόν νέο και όμοιο κόμητα τού Έσσεξ.

Την ένοιωναν τάχα στενίό έρωτικίό δεσμό με τόν όμοιο αυτόν είνιπατρίη, τόν όμοιόττερο της αλλή της, ή μήπως ο κόμητ κτ' Έσσεξ ήπιρε άπίως ένας έπαισπιτης της και άόλοφός της, ένας έπιπτός φίλος της μόνο πού της κρατούσε συντροφιά;

Από τίς δύο αυτές έξοχες, μάλλον ή πρώτη φαίνεται πιθανότερη.

Βρισκόμαστε στή τέλη τού ίδιου αιώνα.

Ο Σάξτηρ, ο μεγαλύτερος δοματουργός τόν νεοτέρων χρόνων, θριαμβεί, ή Άγγλια κάνει διαρκώς νικηφόρος πολέμους πού ανήκουν την άγγλη, τή πλούτη και τή εδάχη της, και μία έξαιρετική γυναίκα, ή Έλιοσάβετ, καθήμενη στον κρατούμενόν θρόνον τού κόμητου διεκθύνει τίς τίγχεσ τού ισχυρότερου λαού. Τί ήταν ή γυναίκα αυτή; Μία παρθένη, ανήλικη και θανατι γυνάικα.

Η Έλιοσάβετ άγαπούσε τή ζωή τού έπιπθρον, τούς μαζινούς περιλάτους, τού κινή, συγχρόνως όμως ήταν και τρομακτική έργατική. Μόλις γράφει στή παλάτι της, κλεισμένη στή ιδιαίτέρη της γκαμιά, και έκει, επί όρες ολόκληρες, εδρώνοντας κροσιολογικά τούς γωαματίες της στή δουλειά, τούς έπαγόρευε διάφορα γωαματια και έγγραφα πού έπιπθρον δίων τόν ειδών τίς έπιθέσεις.

Ο γωαματίη της Έλιοσάβετ παρουσιάζε τίς πού μεγαλίετες αντίθεσις: Ήταν συγχρόνως μεγαλόψυχη και πλεονέκτης, καλή και άγαθή, διατακτική και γεμάτη θέληση. Όσο γιά τή μόρφωσή της, αυτή ήταν είνιπατή. Η Έλιοσάβετ ήξερε έξη γλώσσας, μεταξύ τόν όποιων αρχαία Έλληνικά και Λατινικά, ήταν πούν καλή ιστορία, μιλούσε γωατομένα και ξένην, και έγραφε γωαματια πού είχαν βασιλικό, πύργιατι, ύψος. Άνεστηριωτάτη καθώς ήταν, δεν καθότανε ούτε στιγμή ήσυχη. Τό κομμά της όσώσθη ήταν έπιπθον και τού βασιάνταν ρευστισμοί. Είχε διαρκείς ποικιλοχόλους και, επί πολύν καιρό, μία τρομακτική ήγανη την ζωή της μαρτυρική. Οι περισσότεροί Ιστορικοί είνιπατρίη την γνώμη, ότι ή Έλιοσάβετ ήταν νεροσάβη και γι' αυτό τού λόγω μάλιστα δεν παντρεύτηκε, άνομιμένη σέ διάφορους έρωτες έρήμιους, τούς όποιους δεν έκρυβε από κανένα ν' έπεδίευνε σέ όλους.

Φίλους φαίνεται ότι είχε πολλούς στή ζωή της. Τόν Φίλιππο τόν 2ο, τόν δοικτα τού Άνζού, τόν Λέσπεστο, τόν κόμητα τού Έσσεξ, τίλους.

Ο νέος αυτός είνιπατρίησ ήταν ξένιος, αλλά άριστοκόμος και έπιπθιασ. Έπιπθιασ και γενναίος, αλλά κακόσ στρατηγόσ. Ήταν, επί πλέον, πολύ κενόδοξος και αυτό τόν έσπρωχνε νά κάνει διάφορες γράφες.

Γιατί, πώς άλλωθώς παρά γάμια μορεσι νά χαρακτήρισθ ή γάμος τόν με τή κόμητα, στή στιγμή πού είχε έλη την είνια της βασιλισσής και ήξερε ότι αυτό θα διαφερόσθεσε την Έλιοσάβετ.

Ο γάμος αυτός έγινε βέβαια κομιά, άλλ' ή Έλιοσάβετ δεν άγχεσε νά τόν μάθη. Άπ' τή στιγμή εκείνη την άγάτη πού ένοιούσε μέσα της γιά τόν δοικτα τού Έσσεξ, την διαδέχθηκε ή άδιαφορία και στή τέλους μία θανατι αντίπαθη. Ο Έσσεξ έντωματάξ, έπληγε τού πολέμους, χωρίς μεγάλη έπιτυχία, στήν Πορτογαλία, στήν Ίσπανία, και ύστερα στήν Ιρλανδία. Γι' αυτό, όταν επέστρεψε, τού έσπρωχον, ότι ο Ρισελί είχε κατακτήσει πολλές γυναίκες, δεν είχε όμως άγαπήσει καμιά.

— Δεν άγάπησε καμιά; είπε τότε ή μαροησία. Μά εγώ ή ίδια έβρω μία γυναίκα, την όποια είχε άγαπήσει τού τραβιά, παράφορα, όστε κάποτε πού ήταν μακριά τόν, έκανε τρομακία μιλία δρώση γιά νά πάη νά τή βή.

Και άγχεσε νά δηγήται την έρωτική αυτή περιπέτεια τού Ρισελί, με σέ τρίτο πρόσωπο, όταν άνέφερε τή γυναίκα πού τόσο άγαπούσε ο δοίξ. Ο άλλου την άκούων με μεγάλο ενδιαφέρον, όταν έβλεπων, άπορορημένη από τίς σκεψής της, ή μαροησία ειπε:

— Πήγνε λοιπόν και τή βήρη. Έκείνη, όταν τόν ειδε, έδωλάς με γωαομένη κρανηγί, και ο Ρισελί... με άραψε τότε στην άγκυλά τόν και κόλλησε τή χείλη τόν στή δικιά μου...

Μόλις ή μαροησία πρόφερε αυτά τή λόγια, δαγκώθηκε. Γιατί, χωρίς νά τού θέλη, είχε προδοσει τού μυστικό της...

κωναν την πού ψυχρή ύποδοχη στην Αλλή. Και οι στενότεροι φίλοι τόν άόμιη, και αυτοί πού είχαν πρός αυτόν τίς μεγαλύτερες ύποχρώσεις, τού έγνώριαν τίς πλάτες. Τότε ο Έσσεξ πεισιμονέος και πικρισμένος έκανε μία τρέλλα πού ή Έλιοσάβετ δεν μορεφός νά τού την συγχώρηση. Έπεξείρισε νά άνοικνήση τόν λαό σέ έπανόσταση εναντίον της. Και θα τού πετύχανε αυτό, γιατί τόν άγαπούσε ο λαός και γιατί ενισχύτο γωαματίως από τούς έπιπθους τού Λονδίνου. Μία ή βασίλισσα Έλιοσάβετ έλαβε γλήγορα τή μέτρα της και έστειλε άμέσως άφορισμένους στρατιώτες, οι όποιοι κατέπνιξαν τού κινήμα, πόν άόμιη έκαγή. Τότε πειά, οι Λονδοέξοι έπιπθιοι πού ενισχων τόν Έσσεξ, φοβήθησαν και τόν έγκατέλειπον. Αυτό ήταν ή καταστροφή τού Σινελίηθ, έξέλιθη στή γκαμιά και ύστερα από λίγες μέρες, διαζήτησε. Η Έλιοσάβετ πού ήταν σινήθως τόσο διατακτική, αυτή τή φορά δεν έδίστασε καθόλου. Έξήγησε νά καταδικασθ ή εις θάνατον ο πρώην φίλος και άγαπημένος της...

Ποτέ ο όμοιος και έπιπθιασ αυτός είνιπατρίησ δεν έβρανε τόσο γενναίος, όσο μπροστά στον θάνατό του. Μολονόί άμνε νεοτάτος τή ζωή, τρανταξισάσων χρόνων μόλις, δεν έγρασε ούτε στιγμή τού θάρρος και την ψυχραιμία τόν. Από τού ίζοιωμα, όπον τόν ανέβασαν γιά νά τόν άποκεκαλίσων, μίλησε επί πολλήν ώρα, ήπιπθιασ από τού λαό τή συγχώρηση και γιά τίς έπιχειρήσεις νά τόν κινήση σ' έπανόσταση, δειθήκε γιά την είνια της βασίλισσας, και ύστερα έπιπθιασ έβρανε την ψυχή τόν στον Θεό. Ο δήμος, γωατοίος μπροστά τόν, τόν παρακάλεσε τότε νά τόν συγχώρηση, γιατί θα τόν άποκεκαλίσε και ο Έσσεξ τόν συγχώρησε. Κατόν οι ίσείες τού είχαν νά άπαγγείλη τού «Πιστέω...», και ο κομής τού άπύργιελε, με σιθερή φωνή, άβηλο πρός άβηλο. «Όταν τελειώσει την άπαγγέλια, σιωπήθηκε και έβγαλε τόν ίστοπικό τού μακρύ, άφίνοντας έτσι νά φανή τού πορφυρό γέλωσ τόν, με τή μακριά και έπίσης πορφυρά μαντίλα τόν.

Ο λαός κόττασε με θαυμασμό και συγκίνηση γιά στενή φράσ, τόν περιηναό και άτρόμιτο αυτόν νέο, με την άντινοβόλο όμορφία τόν, και τού γυνικό κεφάλι τόν, πού τού σκεπάζον πλούσια ξανθά μαλλιά πού έβγαταν ως τότε όμοια.

Κατόν ο κομής γήγασε, έσκυψε άπάνω στή κόμια τού πού στήριζαν ή έτοιμοθάνατο τή κεφάλια τούς και ή φίλο είπε στον δήμο ότι μόλις άπλενε τή χείρα τόν νά τόν χτυπήσει, φώναξε:

- Θεέ, είνιπατρίησ τόν τυχερό σου δοίλο!
- Έπειτα, άνομιπώντας τού κεφάλι τόν στή κόμια τού, ξαναφώναξε:
- Θεέ, σού παραδίδο τού πνεύμα μου!
- Έλεγοιούθησαν λίγες στιγμές άπόλυτης σιωπής, αγάναστα δοματίως, και έξαφνα ο μαρμεμένος κόμοιος, με ένα άνατοχισμια φροίση, ειλε τόν κόμητα ν' άπλενη τή χείρα τόν. Ήταν τού συμφωνημένο σημάδι. Ο δήμος σιωπασε τότε τού πλείον τόν, τού στωιφογίσιος και τού κατάφρασε στον λαμό τού Έσσεξ. Έτσι πέθανε ο περιηναό και μεγαλόψυχος αυτός νέος.

Η Βασίλισσα Έλιοσάβετ

Η Έλιοσάβετ, μόλις της άνηγγέλη ο θάνατός τόν, μετανόησε γιατί είχε διατάξει την κατάδικη τόν. Από την ήμερα εκείνη άρχισε νά μαρμαίνεται και νά οβήνη...

Κόντευε πειά τή έδωδιμα τού είχε διατηρηθεί ως τότε άφοκτά καλά. Μά ή κατάρρεσις της άρχισε ομαρδία... Έπειτα από λίγο καιρό δεν ήταν πειά παρά ένα ζωντανό πτώμα. Η βαρεια της λήθη έδινε μία ασάβητη και ποικιλή έκφραση στή μορφή της. Ποτέ δεν γελούσε και συχνά έβλαυε, σιλογομένη τόν έρωτα, σιλογομένη τόν όμοιο της έρωσθη πού τόν είχε τόσο σιλογο θανατίσων. Τού ζώον ο αιώλιος της προσπαθούσων νά την διακεκόσων, διαβήτοντάς της σατυρικά ποιήματα. Έκείνη τούς άναπούσε με τή τραγικά λόγια τού άγαπημένου της ποιητή, τού Σάξτηρ: — «Νοιόθον τόν θάνατο νά μου ταγορηνόηαι την πόστα...»

Τόν Μάρτη τού 1603, δύο άρχιόδοξ χρόνια μετά την κωαοτήρηση τού Έσσεξ, κατέληθη από μία γλήγορη είνιπατρίησ. Μολονόί δέ ή κατάστασις της από ήμερα σέ ήμερα χειροτέρευε, αυτή ούτε στή κροσβάτι έπεσε, ούτε θέλησε νά δεχθ ή γυναίκα γιατρό. Δεν μορεφός όσώσθη νά πεθάνη όδηγί και μία μέρα σωριάστηκε πάνω σέ μερικά μαξιλάρια.

Τέσσερες μέρες έβρινε σ' αυτά άμίλητη με τού ένα της δάχτυλο βαλμένο επάνω στή χείλη. Την έρόθησαν τότε αν ήθελε νά έξομολογηθ ή με μεταλήθη. Μά ή Έλιοσάβετ σιωπασε τού κεφάλι της, χωρίς ν' άπαντήση. Κα ένω ο άρχιεπισκόπος της Κονταβηγίας, γωατιμέμενος κοντά της, παρακάλεσε τόν Θεό νά την είνιπατρίησ και νά την συγχώρηση, ή Έλιοσάβετ άποκοιμήθηκε, και, άδύοφθα, χωρίς άγονία, ατερονόησε ή ψυχή της στην άλλη ζωή.